

Beijing (dag 5)

Ni Hao. Gisteren was het een dag om de muren op te lopen. Vandaag zullen we ons bezighouden met dit in de praktijk om te zetten. Als je in China bent en je de kans krijgt moet je inderdaad een uitstap plannen naar de Chinese muur. Die kans laten we niet liggen.

Wim heeft voor een busje gezorgd en hoewel de muur nog bij Beijing gerekend wordt, is het wel een uurtje rijden. Het is stil in de bus, de emoties van de vorige dag worden nog verwerkt. We rijden eerst langs brede lanen (vier tot vijf rijvakken naast elkaar) en hoe verder we vorderen degraderen deze tot gewone banen. De hoogbouw verdwijnt en maakt plaats voor kleinere huizen, supermarkten, kleine fabriekjes. Het is nog steeds erg druk en het uitzicht is eerder rommelig vergeleken met het centrum van de stad.

Bij het begin van de Chinese wijk te Antwerpen staan er twee leeuwen, nu weet ik waar die vandaan komen, we zijn er juist langs gereden, er stonden er nog een stuk of twintig mooi op een rijtje. Het wordt landelijker, groene weilanden nemen de bovenhand. Hier en daar duiken enkele villa's op, de rijkere Chinezen ontvluchten de stad en zoeken hier naar wat rust.

De weg wordt smaller en er wordt geklommen. We stappen uit want te voet gaan we vlugger. Als je omhoog kijkt kan je al een glimp opvangen van de muur. Alvorens onze tocht aan te vangen moeten we nog eerst voorbij tientallen kraampjes met souvenirs. De verkopers strijden om onze aandacht, te druk en te commercieel, doch je moet het eens meegemaakt hebben. Aan de ingang der kabelbaan staat een lange rij toeristen aan te schuiven, wij zullen de trap wel nemen, amaai, wat was dat? In het begin ging alles goed, maar er kwam geen einde aan. Duizend honderd trappen, echt waar, tante Lieve heeft ze geteld. De hoge temperatuur en de dichte begroeiing maken de tocht tot een kwelling. Een goede raad, kies je eigen tempo, verzorg je ademhaling, rust af en toe en geniet van de adembenemende uitzichten. Voor het overige, verstand op nul en klimmen maar.

Het was de moeite waard. Ik heb ook een muur in mijn hof, maar dit is wel iets anders. De Chinese muur is een gigantische constructie met een lengte van ongeveer 5000 km, een enorme muur van aarde, bakstenen en keien, die over bergtoppen en door diepe ravijnen slingert. Om de driehonderd meter verrijzen er wachttorens, vroeger verbleven hier de bewakers, die bij gevaar vuren aanmaakten. Soms kronkelt de muur zich omhoog als een slang, om wat verder in de wolken te verdwijnen. Slechts 20% van de muur is in goede staat, het overige gedeelte is in verval geraakt doch sinds 2003 worden er door de nieuwe leiders strenge maatregelen getroffen om dit tegen te gaan. Gelukkig maar, want met 5 miljoen bezoekers per jaar is dit het drukst bezochte monument ter wereld.

We besluiten om met de kabelbaan naar beneden te gaan, genoeg trappen gedaan voor vandaag. Echte Chinezen zijn we, want heeft Mao niet gezegd: "Wie de Grote Muur niet heeft bezocht, is geen echte Chinees"? Tijdens ons middagmaal begint het te regenen, als we gedaan hebben stopt het met regenen, de timing van Wim is uitzonderlijk.

Een bezoekje aan de Ming-graven mag ook niet ontbreken, het is een uitgestrekt gebied waar dertien van de zestien keizers begraven liggen. Slechts drie graven zijn opengesteld voor de toeristen, waarvan wij er één zullen bezoeken, namelijk de graftombe van keizer Youngle. Deze bestaat uit drie binnenplaatsen waarvan de tweede de meest indrukwekkendste is. De constructie wordt gedragen door vier kolossale pilaren en 28 kleinere palen. In het midden staat er een enorm beeld van de keizer, de "Hall of Eminent Favour" is de moeite waard, we bewonderen dan ook de vele tentoongestelde voorwerpen (munten, juwelen in jade, kledingsstukken, enz.).

De weg die naar deze graven leidt is de Shendao (heilige weg), beter gekend als de weg met de stenen beelden. Een grote poort met in het midden een mega schildpad die een plaquette draagt is het begin van de zeven kilometer lange laan geflankeerd door paren van stenen beelden; leeuwen, paarden, olifanten, generaals en andere hoogwaardigheidsbekleders. Samen met Patrick probeer ik enig verschil te zoeken per paar beelden, doch je kunt evengoed één rij zetten en aan de overzijde spiegels. Wat ook voornamelijk opvalt, is de stilte die in heel het complex heerst.

We vatten de terugtocht aan naar ons hotel, voor vanavond staat er niets speciaals op het programma. Er wordt besloten te dineren in het hotel waar we ook ontbijten, we moeten dus niet ver gaan. Daar we nog wat tijd hebben zullen we eens een kijkje nemen in het parkje dat zich op vijftig meter van ons hotel bevindt. Eerst dachten we dat er een speeltuin was, doch de toestellen dienen om je fit te houden. Al van 's morgens vroeg zie je mensen van allerlei leeftijden naar het parkje gaan voor hun dagelijkse portie oefeningen. Er wordt ook gedanst en je kunt zelfs kiezen uit drie mogelijkheden, ofwel originele Chinese dansen, klassieke dans (zoals tango) ofwel moderne dansen. Deze laatste trekken het meeste volk, we blijven dan ook even kijken naar dit schouwspel. We krijgen al vlug het gezelschap van een oudere man die wat Engels praat, geleerd op de universiteit in Oostenrijk beweert hij. Hoeveel dochters ik heb? Twee. Volgens hem was ik dus een rijk man, hij nodigde mijn dochters dan ook uit om een dansje te wagen. Ik denk dat dit hier één van de manieren is om van straat te geraken. Hierop zeggen we duidelijk bushi (neen).

Na het wānfān (diner) gaan we op stap in één van de uitgangsbuurtten. Je kunt niet missen, het is een grote laan vol met bars, de terrasjes zitten vol en doen gouden zaken, moderne muziek klinkt luid, de bomen zijn zelfs versierd met honderden kleine blauwe lichtjes (zoals bij ons de kerstbomen). We zoeken een iets stiller plekje op en komen terecht bij een Mexicaanse eet- en drankgelegenheid. Tot groot jolijt van nonkel Jos serveren ze hier Stella en Hoegaarden en dan nog van 't vat. De dag was lang en vermoeiend, tijd om te gaan slapen, doch nog niet voor iedereen. Alf, Filip en nonkel Jos zijn de drie vrijwilligers die op verkenning gaan naar het Holland Heineken Huis, we hebben gehoord dat er daar altijd wel iets te doen is, hierover we zullen morgenvroeg wel meer vernemen.